

Súd: Okresný súd Martin
Spisová značka: 16C/317/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5715210324
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 01. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr., Ing. Katarína Muráriková
ECLI: ECLI:SK:OSMT:2017:5715210324.9

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Martin sudkyňou JUDr. Ing. Katarínou Murárikovou, v právnej veci žalobcu: W. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom G. C. XXXX/XXX, Martin, zastúpeného: JUDr. Ján Repáň, advokát, so sídlom M. R. Štefánika 25, 036 01 Martin, proti žalovanému: S. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom M.. O. X, Martin, o zaplatenie pohľadávky 855 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 800 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 55 eur od 11.04.2015 do zaplatenia, zo sumy 55 eur od 11.05.2015 do zaplatenia, zo sumy 55 eur od 11.06.2015 do zaplatenia, zo sumy 55 eur od 11.07.2015 do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Vo zvyšku súd žalobu zamietá .

Žalobcovi súd priznáva voči žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 2.07.2015 domáhal, aby mu žalovaný zaplatil istinu 855 eur a úrok z omeškania vo výške 5,25 % ročne zo sumy 55 eur od 11.02.2014 do zaplatenia, zo sumy 55 eur od 11.03.2014 do zaplatenia, zo sumy 55 eur od 11.04.2014 do zaplatenia, zo sumy 55 eur od 11.05.2014 do 15.05.2014, zo sumy 30 eur od 11.06.2014 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 5,15 % ročne zo sumy 55 eur od 11.07.2014 do zaplatenia, zo sumy 55 eur od 11.08.2014 do 13.08.2014, zo sumy 55 eur od 11.09.2014 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 55 eur od 11.10.2014 do zaplatenia, zo sumy 55 eur od 11.11.2014 do zaplatenia, zo sumy 55 eur od 11.12.2014 do zaplatenia, zo sumy 55 eur od 11.01.2015 do zaplatenia, zo sumy 55 eur od 11.02.2015 do zaplatenia, zo sumy 55 eur od 11.03.2015 do zaplatenia, zo sumy 55 eur od 11.04.2015 do zaplatenia, zo sumy 55 eur od 11.05.2015 do zaplatenia, zo sumy 55 eur od 11.06.2015 do zaplatenia, zo sumy 55 eur od 11.07.2015 do zaplatenia. Na odôvodnenie žaloby uviedol skutkové tvrdenia, podľa obsahu ktorých uzavrel so žalovaným dňa 10.02.2014 zmluvu o pôžičke, na základe ktorej poskytol žalovanému sumu 3.000 eur, ktorú sa zaviazal splácať v mesačných splátkach vo výške 55 eur, vždy do 10. dňa v mesiaci, po dobu 6 rokov. Žalobca žalovaného viac krát vyzýval na úhradu dlžných čiastok, žalovaný však nereagoval. Listom zo dňa 25.03.2015, prevzatým žalovaným dňa 31.03.2015, vyzval žalovaného prostredníctvom právneho zástupcu na uhradenie dlžnej čiastky. Dňa 16.05.2014 uhradil žalovaný sumu 80 eur, dňa 14.08.2014 sumu 55 eur. Do dňa vyhotovenia žaloby bola dlžná suma 855 eur (po odpočítaní zaplatených súm). Úrok z omeškania si žalobca uplatnil podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z.

2. Na preukázanie svojich tvrdení predložil žalobca zmluvu o pôžičke zo dňa 10.02.2014, list adresovaný žalovanému zo dňa 25.03.2015 s doručenkou preukazujúcou jeho doručenie dňa 31.03.2015 a výpisy z účtu preukazujúce úhradu sumy 80 eur dňa 19.09.2014 a sumu 55 eur dňa 15.08.2014.

3. Z predloženej zmluvy o pôžičke, datovanej dňa 10.02.2014, vyplýva, že žalobca poskytol žalovanému dňa 01.02.2014 hotovostnú pôžičku vo výške 3.000 eur, ktorú sa žalovaný zaviazal splácať v mesačných splátkach vo výške 55 eur, vždy do 10. dňa v mesiaci, po dobu 6 rokov. Prvá splátka mala byť uhradená do 10.02.2014 a posledná dňa 10.01.2020. Celková suma aj s úrokmi tak predstavuje 3.960 eur. V prípade predčasného splatenia pôžičky mali byť zvyšné úroky odpočítané.

4. Súd žalobe v celom rozsahu vyhovel vydaním platobného rozkazu č.k. 16C/317/2015-13 zo dňa 17.09.2015, voči ktorému podal žalovaný v zákonnej lehote odôvodnený odpor. Tým došlo k zrušeniu platobného rozkazu.

5. Žalovaný v odpore uviedol, že nie je pravda, že žalovaný mu na základe zmluvy o pôžičke poskytol 10.02.2014 sumu 3.000 eur. Poskytol mu len 2.458 eur, a to bezhotovostným prevodom. Toto je jediná suma, ktorú mu požičal. Až následne vypracoval žalovaný zmluvu o pôžičke, ktorá však nezodpovedá reálnemu stavu (nesedí dátum odovzdania peňazí a ich suma), hoci ide o reálny kontrakt. Zároveň žalovaný poukázal na to, že po obdržaní listu od právneho zástupcu žalobcu tohto právneho zástupcu žalobcu navštívil a vysvetlil mu, že suma 2.027,04 eur už bola uhradená, čo bolo zohľadnené v platobnom rozkaze, podľa ktorého zaplatil už dve splátky. Uviedol, že ak má splácať po 55 eur mesačne, povinnosť má splnenú do februára 2017. Preto žaloba bola podaná v rozpore s objektívnou pravdou, podaná v úmysle vymáhať už zaplatený, t.j. neexistujúci dlh.

6. Na pojednávaní dňa 12.12.2016 žalobca uviedol, že tvrdenia žalovaného, že mu nie je nič dlžný, nie sú pravdivé. Žalovanému na základe zmluvy o pôžičke poskytol bezhotovostne finančnú čiastku 2.458 eur. Suma 211,90 eur bola v prospech žalovaného uhradená titulom životného poistenia. Na preukázanie týchto skutočností predložil žalobca príslušné výpisy z účtu. Zvyšná suma, t.j. 330,10 eur bola podľa tvrdenia žalobcu žalovanému odovzdaná v hotovosti.

7. Žalovaný na pojednávaní dňa 12.12.2016 poukázal na to, že 30.06.2014 uhradil žalobcovi ešte jednu platbu, a to v sume 55 eur, ktorú skutočnosť zároveň preukázal potvrdením banky o vklade tejto sumy v hotovosti na účet žalobcu. Podľa jeho tvrdenia, predmetnú zmluvu o pôžičke nepodpísal, uviedol, že sa nejedná o jeho podpis. V rámci právnej argumentácie uviedol, že zmluva zo dňa 10.02.2014 je reálny kontrakt - zmluva o pôžičke, avšak poukázal na to, že dňa 10.02.2014 neboli odovzdané žiadne finančné prostriedky. Boli poukázané dňa 28.01.2014 v sume 2.458 eur bezhotovostným prevodom na jeho účet. Uvedené je podľa jeho názoru potrebné zohľadniť pri posudzovaní platnosti zmluvy o pôžičke zo dňa 10.02.2014. Zmluva o pôžičke môže byť uzavretá aj ústne, ale jedná sa o reálny kontrakt, kedy musia byť finančné prostriedky odovzdané do dispozície dlžníka, čo sa stalo 28.01.2014 a nie 10.02.2014. V nadväznosti na uvedené, zohľadniac skutočnosť, že podpis na zmluve nie je jeho, spochybnil aj dohodu o úroku a dohodu o dátume vrátenia pôžičky. Taktiež poprel, že obdržal sumu 330,10 eur v hotovosti. Ďalej uviedol, že žalobca pracoval na pozícii manažéra v poisťovni, pre ktorú vykonával v roku 2014 činnosť aj žalovaný. Túto činnosť ukončil v decembri 2014. Žalovaný mal za rok 2014 príjem z tejto činnosti 2.654,05 eur, pričom všetky tieto príjmy boli vyplatené na účet žalovaného a následne boli každý mesiac vybraté a odovzdané žalobcovi. Tým žalobca získal príjem, ktorý zdanil a uhradil z neho odvody žalovaný. Tvrdil, že medzi ním a žalobcom bola taká dohoda, že pôžička v sume 2.458 eur bude uhradená z provízií. Na preukázanie tvrdených skutočností predložil žalovaný provízne listy príslušnej poisťovne, obsahujúce aj mená poistených s číslami poistnej zmluvy. Tvrdil, že tieto zmluvy o poistení neuzatváral žalovaný, ale menom žalovaného ich uzatváral žalobca. Tým sa žalobcovi vrátila suma, ktorú požičal žalovanému v roku 2014, a preto žalovaný voči žalobcovi nemá žiaden dlh. Na preukázanie skutočnosti, že poistné zmluvy uzatváral s poistenými žalobca, navrhol, aby súd od príslušnej poisťovne vyžiadal kópie poistných zmlúv, ktoré uzatváral v roku 2014 žalovaný.

8. Tvrdenia žalovaného žalobca poprel. Poprel skutočnosť, že žalovaný zmluvu nepodpísal, mal ju podpísať v obývačke žalovaného. Zmluvu vypracoval žalobca a žalovaný ju po odsúhlasení podpísal. Na preukázanie tejto skutočnosti navrhol vykonanie znaleckého dokazovania znalcom z odboru písomoznalectvo. Potvrdil, že finančné prostriedky poskytol žalovanému dňa 28.01.2014, a to z dôvodu, že žalovaný ich súrne potreboval. Poukázal na to, že bol medzi nimi priateľský vzťah a dôvera, a preto

mu požičal peniaze skôr, ako podpísali predmetnú zmluvu o pôžičke. Taktiež poprel tvrdenia žalovaného týkajúce sa podpisovania poistných zmlúv za žalovaného ako aj skutočnosť, že mu mal žalovaný vyplácať finančné prostriedky titulom provízií za uzatvorené poistné zmluvy. Uviedol, že skutočnosť, že spolupracoval s poisťovňou, je v tejto veci irelevantná.

9. Na pojednávaní konanom dňa 16.01.2017 žalobca argumentoval, že so žalovaným uzatvoril ústnu zmluvu o pôžičke, na základe ktorej poskytol žalovanému bezhotovostným prevodom sumu 2.458 eur, a to dňa 28.01.2014. Deň predtým, t.j. 27.01.2014, poukázal sumu 211,90 eur v prospech poisťovne Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s. ako úhradu za životné poistenie žalovaného. Po odovzdaní hotovosti v sume 330,10 eur žalovanému dňa 1.2.2014 uzatvorili strany dňa 10.2.2014 zmluvu o pôžičke, čím bola ústna zmluva transformovaná do písomnej podoby, pričom žalovaný túto pôžičku splácal splátkami vo výške 55 eur mesačne. Žalobca zotrval na svojom stanovisku, že v hotovosti nedostal od žalovaného titulom ziskateľských provízií žiadne peniaze. Vo vzťahu k predloženým províznym lístkom uviedol, že ziskateľské provízie na meno žalovaného boli za obdobie od 1.2.2014 do 28.2.2014 v sume 217,04 eur, za obdobie od 1.3.2014 do 31.3.2014 v sume 413,63 eur a za obdobie od 1.4.2014 až do 30.4.2014 v sume 12,46 eur. Spolu predstavovali 643,13 eur, preto nemohlo dôjsť k splateniu celej pôžičky. Ostatné ziskateľské provízie boli datované pred vznikom zmluvy o pôžičke, a preto nie je možné uveriť tvrdeniu žalovaného, že pôžičku splatil týmto spôsobom.

10. Žalovaný žiadal, aby súd na prednes žalobcu učený v priebehu pojednávania dňa 16.01.2017 neprihliadal, nakoľko sa jednalo o nové skutkové tvrdenia, ktoré boli uvedené po uplynutí lehoty 20 dní, odkedy súd uložil stranám povinnosť predložiť listinné dôkazy a doplniť všetky skutkové tvrdenia v lehote 20 dní, pričom v tom čase bol žalobca právne zastúpený, a z toho dôvodu mal za to, že táto lehota uplynula márne. Súd konštatuje, že vyjadrenia žalobcu vyhodnotil ako právnu argumentáciu a nie ako nové skutkové tvrdenia, nakoľko tieto skutkové tvrdenia, obsahom ktorých bola špecifikácia, z čoho pozostáva suma 3.000 eur, ktorá sa uvádza ako suma pôžičky v zmluve o pôžičke zo dňa 10.02.2014, boli prednesené už na pojednávaní konanom dňa 12.12.2016, a preto nepovažoval za súladné so zákonom rozhodnúť o tom, že prostriedky procesného útoku neboli uplatnené včas (§ 153 CSP).

11. Na pojednávanie konané dňa 30.01.2017 boli strany a ich zástupcovia riadne a včas predvolaní na pojednávaní dňa 16.01.2017. Žalovaný podaním zo dňa 24.01.2017 oznámil súdu ukončenie zastúpenia advokátom. Na pojednávanie sa žalovaný neustanovil, svoju neúčast' na pojednávaní neospravedlnil a nepožiadaval z dôležitého dôvodu o odročenie pojednávania. Preto súd pojednával a rozhodol v jeho neprítomnosti, prihliadol pritom na obsah spisu a ostatné vykonané dôkazy.

12. Podľa § 488 Občianskeho zákonníka, záväzkovým vzťahom je právny vzťah, z ktorého veriteľovi vzniká právo na plnenie (pohľadávka) od dlžníka a dlžníkovi vzniká povinnosť splniť záväzok.

13. Podľa § 34 Občianskeho zákonníka, právny úkon je prejav vôle smerujúci najmä k vzniku, zmene alebo zániku tých práv alebo povinností, ktoré právne predpisy s takýmto prejavom spájajú.

14. Podľa § 35 ods. 1 Občianskeho zákonníka, prejav vôle sa môže urobiť konaním alebo opomenutím; môže sa stať výslovne alebo iným spôsobom nevzbudzujúcim pochybnosti o tom, čo chcel účastník prejavíť.

15. Podľa § 40 ods. 1. Občianskeho zákonníka, ak právny úkon nebol urobený vo forme, ktorú vyžaduje zákon alebo dohoda účastníkov, je neplatný.

16. Podľa § 40 ods. 3 Občianskeho zákonníka, písomný právny úkon je platný, ak je podpísaný konajúcou osobou; ak právny úkon robia viaceré osoby, nemusia byť ich podpisy na tej istej listine, ibaže právny predpis ustanovuje inak. Podpis sa môže nahradiť mechanickými prostriedkami v prípadoch, keď je to obvyklé.

17. Podľa § 43 Občianskeho zákonníka, účastníci sú povinní dbať, aby sa pri úprave zmluvných vzťahov odstránilo všetko, čo by mohlo viesť k vzniku rozporov.

18. Podľa § 43a ods. 1 Občianskeho zákonníka, prejav vôle smerujúci k uzavretiu zmluvy, ktorý je určený jednej alebo viacerým určitým osobám, je návrhom na uzavretie zmluvy (ďalej len „návrh“), ak je dostatočne určitý a vyplýva z neho vôľa navrhovateľa, aby bol viazaný v prípade jeho prijatia.

19. Podľa § 43c ods. 1 Občianskeho zákonníka, včasné vyhlásenie urobené osobou, ktorej bol návrh určený, alebo iné jej včasné konanie, z ktorého možno vyvodiť jej súhlas, je prijatím návrhu.

20. Podľa § 43c ods. 2 Občianskeho zákonníka, včasné prijatie návrhu nadobúda účinnosť okamihom, keď vyjadrenie súhlasu s obsahom návrhu dôjde navrhovateľovi. Prijatie možno odvolať, ak odvolanie dôjde navrhovateľovi najneskôr súčasne s prijatím.

21. Podľa § 44 ods. 1 Občianskeho zákonníka, zmluva je uzavretá okamihom, keď prijatie návrhu na uzavretie zmluvy nadobúda účinnosť. Mlčanie alebo nečinnosť samy o sebe neznamenajú prijatie návrhu.

22. Podľa § 46 ods. 1 Občianskeho zákonníka, písomnú formu musia mať zmluvy o prevodoch nehnuteľností, ako aj iné zmluvy, pre ktoré to vyžaduje zákon alebo dohoda účastníkov.

23. Podľa § 494 Občianskeho zákonníka, z platného záväzku je dlžník povinný niečo dať, konať, niečoho sa zdržať alebo niečo trpieť a veriteľ je oprávnený to od neho požadovať.

24. Podľa § 657 Občianskeho zákonníka, zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze, a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu.

25. Podľa § 658 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pri peňažnej pôžičke možno dohodnúť úroky.

26. Podľa § 567 ods. 2 Občianskeho zákonníka, peňažný dlh plnený prostredníctvom peňažného ústavu alebo prostredníctvom poštového podniku je splnený pripísaním sumy dlhu na účet veriteľa v peňažnom ústave alebo vyplatením sumy dlhu veriteľovi v hotovosti, ak osobitný zákon neustanovuje inak alebo ak sa veriteľ a dlžník písomne nedohodnú inak.

27. Podľa § 563 Občianskeho zákonníka, ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal.

28. Podľa § 517 ods. 1 veta prvá Občianskeho zákonníka, dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní.

29. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

30. Podľa § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

31. Na základe vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že medzi stranami bola uzatvorená zmluva o pôžičke, ktorá je upravená v ustanovení § 657 Občianskeho zákonníka. Z tohto ustanovenia § 657 Občianskeho zákonníka vyplýva, že pre uzavretie zmluvy o pôžičke sa nevyžaduje písomná forma, takže táto zmluva môže byť uzavretá aj ústne alebo konkludentným spôsobom. Podstatnou náležitosťou obsahu tejto zmluvy je okrem označenia zmluvných strán predovšetkým určenie predmetu pôžičky; z obsahu zmluvy musí vyplynúť i povinnosť dlžníka vrátiť veci rovnakého druhu (peňazí). Táto zmluva je reálnou zmluvou (kontraktom), a preto k jej uzavretiu zákon vyžaduje i skutočné odovzdanie predmetu pôžičky veriteľom dlžníkovi. Zo zhodných skutkových tvrdení strán vyplynulo, že dňa 28.01.2014 poskytol žalobca žalovanému sumu 2.458 eur, a to na žiadosť žalovaného, ktorý súrne potreboval finančné prostriedky. Tieto finančné prostriedky sa zaviazal vrátiť. Dňom 28.01.2014 tak došlo medzi stranami

k uzatvoreniu zmluvy o pôžičke, ktorá mala ústnu formu. Písomná dohoda - zmluva o pôžičke zo dňa 10.02.2014 už len dokumentovala faktický stav, ktorý nastal, t.j. potvrdila, že žalobca požičal žalovanému peniaze. Skutočnosť, že predmetom pôžičky boli peniaze v hodnote 2.458 eur nebola sporná, nakoľko táto suma bola reálne poukázaná na účet žalovaného. Sporná ostala skutočnosť, kedy, príp. akým spôsobom bol žalovaný povinný túto sumu žalobcovi vrátiť, nakoľko žalovaný poprel pravosť jeho podpisu na zmluve zo dňa 10.02.2014, ktorá obsahovala dohodu o tom, že pôžička sa bude uhrádzať v mesačných splátkach po 55 eur, na účet žalobcu, vždy do 10. dňa mesiaca po dobu 6 rokov. Na preukázanie pravosti podpisu navrhol žalobca znalecké dokazovanie znalcom z odboru písomoznalectvo. Následne žalobca na vykonaní tohto dôkazu netrval, avšak ho navrhol žalovaný. Súd prihládnuť na zásadu hospodárnosti a efektívnosti konania tento návrh na vykonanie dokazovania zamietol, nakoľko mal za to, že pre účely tohto konania je zisťovanie pravosti podpisu, ktorým je opatrená zmluva o pôžičke zo dňa 10.02.2014, nadbytočné. Suma, ktorú si uplatnil v tomto konaní žalobca, pozostávala z neuhradených splátok splatných do dňa vyhotovenia žaloby, t.j. do 11.07.2015. Na ich úhradu bol žalovaný vyzvaný výzvou zo dňa 25.03.2015, ktorá bola žalovanému účinne doručená dňa 31.03.2015, pričom žalovaný bol vyzvaný na úhradu dlžnej sumy v lehote 10 dní odo dňa doručenia výzvy. Z uvedeného je zrejmé, že lehota na plnenie uplynula 10.04.2015, a teda ku dňu vyhlásenia tohto rozsudku bola táto časť pôžičky nepochybne splatná, a to bez ohľadu na to, či bola dohoda o plnení dlhu v splátkach platná alebo nie. Dôkazné bremeno v tomto smere zaťažovalo žalobcu, ktorý však tento návrh na znalecké dokazovanie zobral späť. Preto žalobca v tomto smere neunesol dôkazné bremeno, a teda nepreukázal, že žalovaný bol povinný plniť dlh v splátkach, čo malo následne dopad na uplatnený nárok na úroky z omeškania, ktoré súd mohol priznať žalobcovi len zo súm uplatnených odo dňa 11.07.2015, s poukazom na to, že súd bol viazaný žalobným návrhom žalobcu (§ 216 ods. 1 CSP) a nejednalo sa o konanie, v ktorom by mohol prisúdiť viac, než čoho sa žalobca domáhal (§ 216 ods. 2 CSP). Keďže žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 22.07.2015 nedomáhal zaplatenia vyššej sumy, pre potreby tohto konania nebolo potrebné pravosť podpisu, ktorým bola opatrená zmluva o pôžičke zo dňa 10.02.2014, znalecky skúmať. Čo sa týka tvrdeného poskytnutia finančných prostriedkov žalovanému v hotovosti v sume 330,10 eur, ani táto skutočnosť nebola v konaní žalobcom preukázaná, nakoľko žalovaný ju poprel, tvrdiac, že od žalobcu žiadne prostriedky v hotovosti neobdržal. Súčasne však súd konštatuje, že táto skutočnosť nie je pre toto konanie relevantná, keďže žalobca si uplatnil len časť pôžičky v sume 855 eur. Rovnako tak pre potreby tohto konania nie sú relevantné ani okolnosti týkajúce sa sumy 211,90 eur, ktorú sumu zaplatil žalobca ako úhradu životného poistenia za žalovaného. Žalobca v tomto prípade nepreukázal, že žalovaný o úhradu poistného v jeho prospech požiadal, pričom nárok na vrátenie peňažných prostriedkov odvodzoval od zmluvy o pôžičke, avšak nepreukázal, že žalovaný o pôžičku v sume 211,90 eur požiadal. Bezvýznamné vo vzťahu k tomuto konaniu vyhodnotil súd aj námietky žalovaného, podľa obsahu ktorých uhradil dlh z provízií, ktoré mu boli vyplatené poisťovňou a následne mali byť vybraté a odovzdané žalobcovi. Tieto tvrdenia o odovzdaní provízií žalobcovi žalovaný žalobca výslovne poprel, pričom žalovaný nepreukázal odovzdanie týchto prostriedkov žalobcovi. Návrh na vykonanie dokazovania poistnými zmluvami uzatvorenými žalovaným súd zamietol, nakoľko vykonaním tohto dôkazu by predmetnú skutočnosť nebolo možné zistiť. Za pomoci týchto zmlúv by bolo možné zistiť, kto v skutočnosti predmetnú zmluvu uzatváral, nie však skutočnosť, či a v akom rozsahu provízie, ktoré boli za uzatvorenie týchto zmlúv vyplatené poisťovňou žalovanému, následne žalovaný odovzdal žalobcovi. Preto súd túto procesnú obranu žalovaného vyhodnotil ako nedôvodnú a konštatuje, že pohľadávka žalobcu titulom vrátenia časti pôžičky, ktorá bola v rozsahu 855 eur uplatnená v tomto konaní, zanikla zaplatím len v rozsahu 190 eur (80 eur + 55 eur + 55 eur). Pri vyhodnocovaní skutkovej a právnej dôvodnosti žaloby a pohľadávky žalobcu bolo nevyhnutné vychádzať zo skutkových tvrdení, ktorými žalobca uplatnenú pohľadávku uplatňoval. Žalobca v písomnom vyhotovení žaloby tvrdil, že základom peňažnej pohľadávky je písomná zmluva o pôžičke zo dňa 10.02.2014, na základe ktorej poskytol žalovanému sumu 3.000 eur. Následne, v nadväznosti na skutkové tvrdenia žalovaného a jeho procesnú obranu, obsahom ktorej bolo popretie skutkových tvrdení žalobcu, že výška pôžičky bola 3.000 eur, pričom tvrdil, že predmetom pôžičky bola suma 2.458 eur, žalobca na pojednávaní konanom dňa 16.01.2016 uviedol, že svoje právo odvodzuje od ústnej zmluvy o pôžičke, na základe ktorej poskytol žalovanému dňa 28.01.2014 sumu 2.458 eur (bezhotovostným prevodom, o ktorej skutočnosti existuje doklad v podobe výpisu z účtu). Deň predtým, t.j. dňa 27.01.2014 uhradil za žalovaného poistné v sume 211,90 eur a 01.02.2014 v hotovosti poskytol žalovanému sumu 330,10 eur. Rozpor medzi tvrdeným skutočným stavom a údajmi uvedenými v písomnom vyhotovení zmluvy o pôžičke odôvodnil žalobca neznalosťou práva. V tejto súvislosti súd uvádza, že posúdenie právneho základu uplatneného nároku je vecou súdu, a preto podľa jeho názoru nebol priestor pre rozhodovanie o zmene žaloby, ktorá spočívala v zmene skutkových tvrdení žalobcu týkajúcich sa špecifikácie pohľadávky v sume 3.000 eur, ktorá suma

bola uvedená ako výška pôžičky na písomnom vyhotovení zmluvy o pôžičke zo dňa 10.02.2014, a to najmä prihladnuc na skutočnosť, že žalobca si žalobou v tomto konaní uplatnil len časť pôžičky v rozsahu 855 eur. V priebehu konania žalovaný preukázal, že z tejto uplatnenej sumy uhradil dňa 30.06.2014 sumu 55 eur, ktorú skutočnosť žalobca potvrdil. Preto súd skonštatoval čiastočnú dôvodnosť žaloby, a to v časti o zaplatenie sumy 800 s úrokmi z omeškania uplatnenými od 11.07.2015, vychádzajúc z nesporných skutkových tvrdení strán a zo žalobného návrhu, ktorým bol súd viazaný, vo väzbe na ktoré konštatovanie súd v tejto časti žalobe vyhovel. Vo zvyšku súd žalobu zamietol.

32. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

33. Podľa § 255 ods. 2 CSP, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

34. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

35. O náhrade trov konania rozhodol súd tak, že náhradu trov konania priznal v celom rozsahu žalobcovi, s prihladnutím na to, že jeho neúspech v konaní bol len celkom nepatrný. V súlade s ustanovením § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania žalovaného proti žalobcovi rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa doručenia jeho písomného vyhotovenia, prostredníctvom Okresného súdu Martin ku Krajskému súdu v Žiline (§ 357 písm. d/ CSP).

Odvolanie možno podať písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva. Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil (§ 125 CSP).

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis a spisová značka konania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 CSP, rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 CSP, odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP, odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov)